

Dóczi Sándorné Kislányként Öccsével És A Nevelőnőjükkel

A képen mi vagyunk az öcsémmel, Gyurikával és az osztrák nevelőnőnkkel. Erre a nyakláncra máig is emlékszem, nagyon szívesen hordtam, egy kerámiarózsza volt. Nem tudom, honnan kaptam, talán a nevelőnk hozta. A kép az abai házunk udvarában készült, 1933-ban, amikor hat éves voltam, Gyurika meg három. Én 1927-ben születtem, Székesfehérvárott. A deportálásunkig Abán éltem a szüleimmel és az öcsémmel. Az öcsém, Deutsch György 1930-ban született. Székesfehérváron született ő is. Kiskorunkban játszottunk együtt, de miután jött az általános [azaz elemi] iskola, majd később a gimnázium, elkerültünk egymástól. Tizennégy éves volt, amikor Auschwitzban mindjárt elgázosították. Apukám, Deutsch Andor gazdálkodó volt, a saját földjén és bérleményen, a fivére a földjén is gazdálkodott. Apukámnak hetven katasztrális holdja volt. Belterjes gazdálkodást folytatott, búzát, kukoricát, napraforgót és lucernát termesztett. Voltak segítői is, nyolc-tíz ember. A földek a falu határán terültek el, öt-tíz kilométerre onnan, ahol

laktunk. Édesapám a gazdálkodás mellett terményfelvásárló is volt, és állatokat is hizlalt, disznókat. Anyukám háztartásbeli volt, illetve a papámnak segített a gazdasági tevékenységében, ha rászorult. Akkoriban minden így ment, hogy segítőtársa volt a papámnak. A társadalom többi rétegéhez képest jó anyagi helyzetben voltak, de nem éltek könnyen. Nagyon megdolgoztak azért a mindennapokban. De a gyerekeknek mindent megadtak. Apukám nagyon korán kelt, négy-öt órakor már a gazdaságba ki kellett mennie neki. Mindennél ott kellett lennie. Ebéd után le is feküdt, az hozzátartozott a mindennapi életéhez. Szóval nagyon fárasztó életük volt. Nagyjából a középpolgársághoz tartozhattunk. Tulajdonképpen beosztással, szorgalommal, megfelelő odafigyeléssel kellett élni ahhoz, hogy ezt a színvonalat a szüleim tudják tartani. Abán, ahol laktunk, nem igazán volt kiépítve az infrastruktúra. A villanyt 1937-ben vezették be. Akkor volt Fejér megye villamosítása. A villany már nagy dolog volt, amikor bevezették -- persze saját költségen. És akkor jött a kis néprádió. Én még emlékszem a petróleumlámpára, a kályhatüzelésre, kútról hozták a vizet. Vízvezetékünk egyáltalán nem volt. Angol vécé nem volt, imitálva volt csak víztartállyal és egyéb dolgokkal. A ház végében volt, még fapados. Sparhelt volt. A járda sem volt kikövezve, csak földutak voltak és kátyúk. És sár és sár és sár. Úgy is hívták a szomszéd falvakat, hogy Sárkereszt meg Sárbogárd. Nem véletlen! Sárbogárdon, amikor már gimnazista voltam, már az úttest ki volt kövezve, de Abán nem.